Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 4 lutego 2021 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka handlowa – Cła antydumpingowe – Rozporządzenie (WE) nr 384/96 – Artykuł 3 ust. 9 – Zagrożenie wystąpienia znacznej szkody – Czynniki – Artykuł 9 ust. 4 – Rozporządzenie (WE) nr 926/2009 – Przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej – Nieważność

W sprawie C-324/19

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Finanzgericht Hamburg (sąd ds. finansowych w Hamburgu, Niemcy) postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2019 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 19 kwietnia 2019 r., w postępowaniu:

eurocylinder systems AG

przeciwko

Hauptzollamt Hamburg-Stadt,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes izby, N. Piçarra (sprawozdawca), D. Šváby, S. Rodin i K. Jürimäe, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Pikamäe,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu eurocylinder systems AG – C. Salder i M. Oldiges, Rechtsanwälte,

– w imieniu Rady Unii Europejskiej – H. Marcos Fraile i J. Bauerschmidt, w charakterze pełnomocników, których wspierał N. Tuominen, adwokat,

– w imieniu Komisji Europejskiej – początkowo A. Demeneix i N. Kuplewatzky, a następnie P. Němečková, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

* Język postępowania: niemiecki.

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy ważności rozporządzenia Rady (WE) nr 926/2009 z dnia 24 września 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2009, L 262, s. 19, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między eurocylinder systems AG (zwanym dalej „eurocylinder") a Hauptzollamt Hamburg-Stadt (naczelnym urzędem celnym miasta Hamburg, Niemcy) (zwanym dalej „organem celnym") w przedmiocie zgodności z prawem cła antydumpingowego zapłaconego przez eurocylinder, na podstawie spornego rozporządzenia, z tytułu przewozu przewodów bez szwu, ze stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (zwanej dalej „ChRL").

Ramy prawne

Rozporządzenie podstawowe

3 Motywy 2, 4 i 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 461/2004 z dnia 8 marca 2004 r. (Dz.U. 2004, L 77, s. 12) (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym"), stanowią:

„(2) [wspólne zasady ustanowione na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2423/88 z dnia 11 lipca 1988 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych oraz produktów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1988, L 209, s. 1)] zostały przyjęte zgodnie z istniejącymi zobowiązaniami międzynarodowymi, w szczególności wynikającymi z art. VI Układu Ogólnego w sprawie ceł i handlu (zwanego dalej »GATT«), z Porozumienia w sprawie wdrażania art. VI GATT (Kodeks Antydumpingowy z 1979 r.) oraz Porozumienia w sprawie wykładni i stosowania art. VI, XVI i XXIII GATT (Kodeksu subwencji i ceł wyrównawczych);

[…]

(4) W celu utrzymania równowagi między prawami i zobowiązaniami ustanowionymi w Porozumieniach GATT [Unia Europejska] musi uwzględnić wykładnię tych porozumień przez głównych partnerów handlowych [Unii].

[…]

(10) Niezbędne jest ustanowienie jasnych i szczegółowych wytycznych odnośnie do czynników istotnych przy ustalaniu, czy przywóz towarów po cenach dumpingowych spowodował poważne szkody lub grozi ich spowodowaniem; wykazując, że wielkości i poziomy cen w danym przywozie spowodowały szkody w przemyśle [unijnym], należy zwrócić uwagę na wpływ innych czynników, w szczególności warunków rynkowych istniejących [w Unii]".

4 Artykuł 1 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„1. Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt dumpingowy, którego wprowadzenie do wolnego obrotu w [Unii] powoduje szkodę.

2. Produkt uznaje się za dumpingowy, jeżeli jego cena eksportowa do [Unii] jest niższa jest niższa od porównywalnej ceny podobnego produktu, w zwykłym obrocie handlowym.

[…]”.

5 Artykuł 3 tego rozporządzenia, zatytułowany „Ustalenie szkody” przewiduje:

„1. Zgodnie z niniejszym rozporządzeniem termin »szkoda« oznacza, jeżeli nie określono inaczej, znaczną szkodę dla przemysłu [unijnego], zagrożenie znaczną szkodą dla przemysłu [unijnego] lub znaczne opóźnienie powstawania takiego przemysłu oraz jest interpretowane zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

[…]

5. Ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na dany przemysł [unijny] obejmuje ocenę istotnych czynników ekonomicznych i znaczących dla stanu przemysłu, w tym: faktu, czy przemysł wciąż przechodzi proces odbudowy po skutkach poprzedniego dumpingu lub subwencji, rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu, faktycznego i potencjalnego spadku sprzedaży, zysków, produkcji, udziału na rynku, rentowności, zwrotu inwestycji, wykorzystania mocy produkcyjnych, czynników wpływających na ceny [unijne], faktycznych i potencjalnych skutków dla przepływu gotówki, zapasów, zatrudnienia, wynagrodzeń, rozwoju, zdolności do pozyskania kapitału lub inwestycji. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników nie musi stanowić decydującej wskazówki.

[…]

7. Znane czynniki, inne niż przywóz towarów po cenach dumpingowych, w tym samym czasie powodujące szkody dla przemysłu [unijnego], również poddaje się ocenie, w celu stwierdzenia, czy spowodowane przez nie szkody nie zostały przypisane przywozowi towarów po cenach dumpingowych, na mocy ust. 6. Czynniki, które można w tym kontekście poddać ocenie, to m.in. wielkość i ceny towarów wywozowych niesprzedanych po cenach dumpingowych, zmniejszenie popytu, zmiana modelu konsumpcyjnego, restrykcyjne praktyki handlowe i konkurencja między producentami zagranicznymi i producentami [unijnymi], postęp techniczny, działalność wywozowa i rentowność przemysłu [unijnego].

[…]

9. Zagrożenie znaczną szkodą ustala się na podstawie faktów, a nie tylko zarzutów, przypuszczeń bądź ewentualnych możliwości. Zmiany okoliczności mogących spowodować sytuację, w której dumping doprowadziłby do powstania szkód, powinny być jednoznacznie przewidziane i nieuchronne.

Ustalając zagrożenie istotną szkodą, należy uwzględnić takie czynniki, jak m.in.:

a) znaczna stopa wzrostu przywozu towarów po cenach dumpingowych na rynek [Unii], wskazująca na możliwość znacznego wzrostu przywozu;

b) swobodnie kontrolowany lub nieuchronny, znaczny wzrost wydajności eksportera, wskazujący na możliwość znacznego rozwoju wywozu towarów po cenach dumpingowych do [Unii], przy uwzględnieniu dostępności innych rynków wywozowych, mogących wchłonąć dodatkowy wywóz;

c) fakt, czy przywóz jest prowadzony w cenach mogących w znacznym stopniu spowodować obniżki cen lub zapobiec ich podwyżkom, które w innych warunkach miałyby miejsce, oraz w cenach mogących zwiększyć popyt na dalszy przywóz; oraz

d) fakt, czy zbadano stan zapasów produktu.

Żaden z czynników wymienionych powyżej nie musi stanowić decydującej wskazówki, ale wszystkie uwzględnione czynniki powinny doprowadzić do wniosku, że dalszy wywóz towarów po cenach dumpingowych jest nieuchronny i w przypadku braku działań ochronnych spowodowana zostanie istotna szkoda".

6 Artykuł 6 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Dochodzenie", stanowi w ust. 1:

„Po wszczęciu postępowania Komisja we współpracy z państwami członkowskimi rozpocznie dochodzenie na szczeblu [Unii]. Dochodzenie to obejmuje zarówno dumping, jak i szkodę, które badane są jednocześnie. Aby ustalenia były reprezentatywne, określa się okres dochodzenia, który w przypadku dumpingu zwykle trwa nie mniej niż sześć miesięcy bezpośrednio przed wszczęciem postępowania. Informacje dotyczące okresu po dochodzeniu zwykle nie są brane pod uwagę".

7 Zgodnie z art. 7 rozporządzenia podstawowego, zatytułowanym „Środki tymczasowe":

„1. Cło tymczasowe można zastosować, jeżeli postępowanie zostało wszczęte zgodnie z art. 5, opinia publiczna została o tym powiadomiona, zainteresowanym stronom odpowiednio umożliwiono przekazanie informacji i przedstawienie komentarzy zgodnie z art. 5 ust. 10, tymczasowo potwierdzono dumping i wynikającą z niego szkodę dla przemysłu [unijnego], zaś interes [Unii] wymaga interwencji w celu zapobieżenia tej szkodzie. Cła tymczasowe wprowadza się nie wcześniej niż 60 dni od wszczęcia postępowania, ale nie później niż dziewięć miesięcy po jego wszczęciu.

[…]

4. Komisja podejmie działania tymczasowe po konsultacji z państwami członkowskimi, a w nagłych przypadkach po ich poinformowaniu. W [tym] drugim przypadku konsultacje przeprowadza się najpóźniej w ciągu 10 dni po poinformowaniu państwa członkowskiego o działaniach podjętych przez Komisję.

[…]

7. Cło tymczasowe może zostać nałożone na okres sześciu miesięcy, a następnie przedłużone o kolejne trzy miesiące lub od razu nałożone na dziewięć miesięcy. […]".

8 Artykuł 9 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Zakończenie bez ustanowienia środków, nałożenie ostatecznych opłat", przewiduje w ust. 4:

„Jeżeli ostatecznie ustalone fakty wykazują istnienie dumpingu i spowodowanej nim szkody oraz interes [Unii] wymaga interwencji zgodnie z art. 21, Rada, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego, nakłada ostateczne cło antydumpingowe. Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów przez Komisję. W przypadku obowiązywania cła tymczasowego propozycję działań ostatecznych przedkłada się nie później niż jeden miesiąc przed wygaśnięciem tego cła. Kwota cła antydumpingowego nie przekracza stwierdzonego marginesu dumpingu, ale powinna być niższa od tego marginesu, jeżeli mniejsze cło spowoduje usunięcie szkody dla przemysłu [unijnego]".

9 Zgodnie z art. 11 ust. 2 akapit pierwszy rzeczonego rozporządzenia:

„Ostateczny środek antydumpingowy wygasa pięć lat po jego nałożeniu lub pięć lat od daty zamknięcia ostatniej rewizji dumpingu i szkody, chyba że podczas rewizji stwierdzono, że wygaśnięcie doprowadzi do kontynuacji lub powrotu dumpingu i szkody. Taką rewizję wygaśnięcia wszczyna się z inicjatywy Komisji lub na wniosek złożony w imieniu producentów [unijnych], a środek pozostaje w mocy do czasu zakończenia rewizji”.

10 Rozporządzenie podstawowe zostało uchylone i zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51), które z kolei zostało uchylone i zastąpione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

Rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych

11 W dniu 7 kwietnia 2009 r. Komisja na podstawie art. 7 rozporządzenia podstawowego przyjęła rozporządzenie (WE) nr 289/2009 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2009, L 94, s. 48, zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie ceł tymczasowych”).

12 Stawki tymczasowego cła antydumpingowego z tytułu przywozu niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali (zwanych dalej „RPBS”), zostały ustalone w art. 1 ust. 2 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych na 15,6% dla Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd (zwanego dalej „Hubei”), 15,1% dla Shandong Luxing Steel Pipe Co. Ltd, 22,3% dla przedsiębiorstw wymienionych w załączniku do tego rozporządzenia oraz 24,2% dla wszystkich innych przedsiębiorstw.

13 W motywie 13 tego rozporządzenia Komisja stwierdziła, że dochodzenie dotyczące dumpingu i powstałej szkody dla przemysłu unijnego objęło okres od dnia 1 lipca 2007 r. do dnia 30 czerwca 2008 r. (zwany dalej „okresem dochodzenia”), a analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do końca okresu dochodzenia (zwany dalej „badanym okresem”).

14 W motywach 89 i 126 tegoż rozporządzenia Komisja stwierdziła brak wystąpienia istotnej szkody dla przemysłu Unii, ale występowanie poważnego zagrożenia wystąpienia szkody dla tego przemysłu w przypadku niezastosowania środków antydumpingowych.

Sporne rozporządzenie

15 Na podstawie art. 9 rozporządzenia podstawowego sporne rozporządzenie ustanowiło w art. 1 ust. 1 ostateczne cło antydumpingowe od przywozu niektórych RPBS pochodzących z ChRL, a w ust. 2 określiło stawki tego cła w wysokości 17,7% dla Shandong Luxing Steel Pipe Co. Ltd, w wysokości 27,2% dla innych przedsiębiorstw współpracujących, wymienionych w załączniku do tego rozporządzenia, oraz w wysokości 39,2% dla wszystkich innych przedsiębiorstw.

16 W spornym rozporządzeniu, w jego motywach 35–81, potwierdzony został wniosek zawarty w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którym, po pierwsze, przemysł Unii na końcu okresu dochodzenia znajdował się w niekorzystnej sytuacji, nawet jeśli w tym okresie przemysł ten nie poniósł szkody, a po drugie, gdyby środki antydumpingowe nie zostały przyjęte, przywóz po

cenach dumpingowych niektórych RPBS pochodzących z ChRL spowodowałby dla tego przemysłu w krótkim terminie istotną szkodę. Rozporządzenie to uwzględniało dane dotyczące okresu od lipca 2008 r. do marca 2009 r. (zwanego dalej „okresem następującym po okresie dochodzenia").

17 Sąd Unii Europejskiej w wyroku z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35), stwierdził nieważność spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim nakładało ono cło antydumpingowe na produkty wytwarzane przez Hubei. Odwołania wniesione od tego wyroku zostały oddalone wyrokiem Trybunału z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209).

Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2272

18 W dniu 3 października 2014 r. Komisja wszczęła przegląd wygaśnięcia środków antydumpingowych wprowadzonych na mocy spornego rozporządzenia, zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 1225/2009. Przegląd ten miał na celu zbadanie prawdopodobieństwa utrzymania się lub ponownego wystąpienia dumpingu w następstwie wygaśnięcia tych środków i obejmował okres od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2014 r.

19 W dniu 7 grudnia 2015 r. w wyniku tego przeglądu Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2272 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2015, L 322, s. 21). Stawki cła antydumpingowego określone w tym rozporządzeniu wykonawczym były takie same jak stawki przewidziane w spornym rozporządzeniu.

Decyzja wykonawcza (UE) 2018/928

20 W dniu 28 czerwca 2018 r. Komisja przyjęła decyzję wykonawczą (UE) 2018/928, kończącą wznowienie dochodzenia dotyczącego wyroków w sprawach połączonych C-186/14 P i C-193/14 P w odniesieniu do rozporządzenia nr 926/2009 i rozporządzenia wykonawczego 2015/2272 (Dz.U. 2018, L 164, s. 51).

21 W motywach 7, 36 i 37 tej decyzji wykonawczej Komisja podkreśliła w istocie, że ponowne otwarcie dochodzenia przeglądowego na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 1225/2009, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia wykonawczego 2015/2272, nie miało na celu badania ważności spornego rozporządzenia względem chińskich producentów eksportujących innych niż Hubei, ale ustalenie, czy w świetle wyroków z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35), i z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), konieczne było uchylenie rozporządzenia wykonawczego.

22 Ponadto w motywie 67 wskazanej decyzji Komisja stwierdziła, że uchylenie ceł antydumpingowych ustanowionych rozporządzeniem wykonawczym 2015/2272 w odniesieniu do chińskich producentów eksportujących innych niż Hubei nie byłoby właściwe, mając na uwadze istotne negatywne skutki uchylenia środków dla przemysłu Unii.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

23 W dniu 4 listopada 2014 r. eurocylinder, producent wysokociśnieniowych butli stalowych, dokonał przywozu RPBS z ChRL, wytwarzanych przez Tianjin Pipe (Group) Corporation.

24 Decyzją ustalającą wysokość należności celnych przywozowych z dnia 4 listopada 2014 r. organ celny nałożył na eurocylinder cło antydumpingowe w kwocie 22 123,10 EUR, z zastosowaniem stawki w wysokości 27,2%, przewidzianej w art. 1 ust. 2 spornego rozporządzenia.

25 W dniu 6 listopada 2017 r., eurocylinder zwrócił się do organu celnego o zwrot tego cła antydumpingowego na podstawie tego, że w wyroku z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35), potwierdzonym wyrokiem Trybunału z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), stwierdzona została częściowa nieważność spornego rozporządzenia. Zdaniem eurocylinder, uzasadnienie stwierdzenia nieważności podane przez Sąd ma charakter ogólny, tak że nie dotyczy ono wyłącznie Hubei.

26 Decyzją z dnia 12 grudnia 2017 r. organ celny oddalił wniosek eurocylinder z uwagi na to, że Sąd stwierdził nieważność spornego rozporządzenia wyłącznie w zakresie, w jakim nakładało ono cło antydumpingowe na produkty wytwarzane przez Hubei, stronę skarżącą w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35).

27 Ponieważ organ celny w dniu 23 sierpnia 2018 r. oddalił zażalenie wniesione na tę decyzję, eurocylinder wniósł skargę do Finanzgericht Hamburg (sądu ds. finansowych w Hamburgu, Niemcy), podnosząc nieważność spornego rozporządzenia erga omnes.

28 Sąd odsyłający przypomina, że Sąd w swym wyroku z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35), stwierdzając nieważność tego rozporządzenia w zakresie, w jakim nałożyło cła antydumpingowe na produkty wytwarzane przez Hubei, uznał, że rzeczone rozporządzenie zawierało oczywisty błąd w ocenie co do występowania zagrożenia wystąpienia znacznej szkody dla przemysłu unijnego, z naruszeniem art. 3 ust. 9 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Otóż w zakresie, w jakim takie uzasadnienie ma zakres ogólny, byłoby ono wystarczające do stwierdzenia nieważności tego rozporządzenia erga omnes.

29 Sąd odsyłający zauważa ponadto, że eurocylinder nie posiadał legitymacji czynnej do wniesienia skargi bezpośredniej na sporne rozporządzenie na podstawie art. 263 TFUE, ponieważ nie był objęty dochodzeniem antydumpingowym, które doprowadziło do przyjęcia tego rozporządzenia. Spółka ta, na poparcie skargi wniesionej na decyzję organu celnego, będącą przedmiotem postępowania głównego, może również podnieść zarzut nieważności tegoż rozporządzenia.

30 W tej sytuacji Finanzgericht Hamburg (sąd ds. finansowych w Hamburgu) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy [sporne] rozporządzenie jest ważne?”.

W przedmiocie dopuszczalności pytania prejudycjalnego

31 Na wstępie należy przypomnieć, że stwierdzenie częściowej nieważności spornego rozporządzenia wyrokiem z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35), wydanym w związku ze skargą o stwierdzenie nieważności wniesioną przez Hubei na podstawie art. 263 TFUE, nie wpłynęło na ważność innych przepisów tego rozporządzenia, w szczególności tych nakładających cła antydumpingowe na produkty inne niż produkty wytwarzane, wywożone lub przywożone przez tę spółkę. Tak długo, jak przepisy te nie zostały usunięte lub nie została stwierdzona ich nieważność w wyniku odesłania prejudycjalnego lub zarzutu niezgodności z prawem, wywołują one skutki prawne wobec każdej innej osoby (zob. podobnie, wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 183, 184 i przytoczone tam orzecznictwo).

32 Należy również przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada ogólna, która ma na celu zagwarantowanie, aby każdy podmiot prawa miał możliwość powołania się, w ramach zaskarżenia niekorzystnego dla niego środka krajowego, na nieważność aktu Unii służącego za podstawę tego środka, zakłada, że ten podmiot prawa nie ma prawa do bezpośredniego żądania przed sądem Unii stwierdzenia nieważności tego aktu na podstawie art. 263 TFUE. Natomiast podmiot prawa nie może powołać się na nieważność rzeczonego aktu przed właściwym sądem krajowym, gdy można stwierdzić, że podmiot ten byłby bez wątpienia uprawniony do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności tegoż aktu przed sądem Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 19 września 2019 r., Trace Sport, C-251/18, EU:C:2019:766, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo).

33 Otóż w niniejszej sprawie, jak zauważył sąd odsyłający, eurocylinder jest importerem, który nie był objęty dochodzeniem prowadzącym do przyjęcia spornego rozporządzenia ani nawet nie został w nim wymieniony. Ponadto z akt sprawy, którymi dysponuje Trybunał, nie wynika, że eurocylinder jest importerem powiązanym z eksporterem RPBS, którego dotyczy postępowanie główne. W każdym razie Trybunał stwierdził już, że status importera, nawet jeżeli jest on powiązany z eksporterami danego produktu, nie może sam w sobie wystarczyć, aby uznać, że rozporządzenie nakładające cło antydumpingowe dotyczy indywidualnie importera (wyrok z dnia 19 września 2019 r., Trace Sport, C-251/18, EU:C:2019:766, pkt 37).

34 Z powyższego wynika, że eurocylinder, bez wątpienia, nie był uprawniony do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia na podstawie art. 263 TFUE.

35 W związku z tym wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest dopuszczalny.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

36 Poprzez swe pytanie prejudycjalne sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy sporne rozporządzenie, w zakresie w jakim nakłada ostateczne cło antydumpingowe i stanowi o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego od przywozu niektórych RPBS pochodzących z ChRL, jest ważne w świetle art. 9 ust. 4 w związku z art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

37 Należy na wstępie przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać (wyrok z dnia 19 września 2019 r., Trace Sport, C-251/18, EU:C:2019:766, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

38 Jednakże kontrola sądowa korzystania z takiego zakresu uznania musi, zarówno w ramach skargi złożonej na podstawie art. 263 TFUE, jak i w ramach złożonego na podstawie art. 267 TFUE wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczącego oceny ważności, ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 162 i przytoczone tam orzecznictwo).

39 Ponadto, na mocy art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego w związku z art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia, jeżeli ostatecznie ustalone fakty wykazują istnienie dumpingu i spowodowanej nim znacznej szkody lub zagrożenia wystąpienia znacznej szkody dla przemysłu unijnego, Rada nakłada ostateczne cło antydumpingowe. Zgodnie z art. 3 ust. 9 akapity pierwszy i drugi tegoż rozporządzenia dla stwierdzenia zagrożenia wystąpienia znacznej szkody dla przemysłu unijnego należy zbadać między innymi cztery wyraźnie wymienione w tym przepisie czynniki, a nie opierać się wyłącznie na zarzutach, przypuszczeniach bądź ewentualnych możliwościach.

40 Ponadto Trybunał orzekł już, że zagrożenie wystąpienia szkody, podobnie jak wystąpienie szkody, powinno być ustalane w dniu przyjęcia środka antydumpingowego, z uwzględnieniem sytuacji przemysłu unijnego w tym dniu. W rzeczywistości bowiem tylko z uwzględnieniem tej sytuacji instytucje Unii mogą ustalić, czy nieuchronny wzrost przywozu towarów po cenach dumpingowych w przyszłości będzie mógł wyrządzić istotną szkodę przemysłowi Unii w przypadku braku przyjęcia środków ochrony handlu (zob. podobnie wyrok z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel, C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209, pkt 31, 71).

41 Jednakże instytucje Unii są uprawnione do uwzględnienia w określonych okolicznościach danych z okresu późniejszego niż okres dochodzenia. Takie uprawnienie znajduje ponadto uzasadnienie w ramach dochodzeń, których przedmiotem nie jest ustalenie szkody, lecz ustalenie zagrożenia wystąpienia szkody, które z uwagi na jego charakter oznacza analizę prognozową. Dane te mogą być zatem stosowane dla potwierdzenia lub osłabienia prognoz znajdujących się w rozporządzeniu Komisji ustanawiającym cła tymczasowe i mogą pozwolić w pierwszym przypadku na ustanowienie ostatecznego cła antydumpingowego. Niemniej jednak posłużenie się przez instytucje Unii danymi z okresu późniejszego niż okres dochodzenia nie może być wyjęte spod kontroli sądu Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel, C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209, pkt 71–73).

42 Wreszcie, ustalenia Rady co do sytuacji przemysłu unijnego, poczynione w ramach analizy istotnej szkody wyrządzonej temu przemysłowi w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, zachowują zasadniczo ważność w ramach analizy zagrożenia wystąpienia znacznej szkody dla tego przemysłu w rozumieniu art. 3 ust. 9 tego rozporządzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel, C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209, pkt 31).

43 To z uwzględnieniem powyższych rozważań należy dokonać oceny ważności spornego rozporządzenia w świetle art. 9 ust. 4 w związku z art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

44 W niniejszej sprawie Rada potwierdziła w motywach 47–49 spornego rozporządzenia ocenę Komisji, zawartą w motywach 88 i 89 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którą przemysł unijny nie poniósł istotnej szkody w okresie dochodzenia, ale na końcu tego okresu znajdował się w niekorzystnej sytuacji. Jednakże uwzględniając w szczególności badanie sytuacji faktycznej, jaka miała miejsce po tym okresie, Rada uznała w motywach 76–81 spornego rozporządzenia, że w tym dniu występowało zagrożenie wystąpienia istotnej szkody dla przemysłu unijnego zgodnie z tym, co zauważyła Komisja w motywie 126 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

W przedmiocie występowania niekorzystnej sytuacji przemysłu Unii na końcu okresu dochodzenia

45 Do celów stwierdzenia w motywie 89 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że na końcu okresu dochodzenia przemysł unijny pozostawał osłabiony, Komisja w motywach 66–87 tego rozporządzenia, zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, dokonała oceny czynników i wskaźników gospodarczych, wpływających na sytuację tego przemysłu, takich jak produkcja, moce produkcyjne i wskaźniki ich wykorzystania, zapasy, wielkość sprzedaży, udziały w rynku, wzrost, zatrudnienie, wydajność, płace, czynniki wpływające na ceny sprzedaży, rentowność i zwrot z inwestycji, przepływy pieniężne i zdolność do pozyskiwania kapitału, inwestycje oraz w końcu, wielkość marginesu dumpingu i poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu.

46 W szczególności w odniesieniu do tego ostatniego czynnika Komisja podkreśliła w motywie 87 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że jakkolwiek w 2006 r. zostały nałożone środki antydumpingowe, których celem było przeciwdziałanie szkodliwemu dumpingowi spowodowanemu przez przywóz z kilku innych krajów, przemysł unijny nie mógł jednak w pełni skorzystać z wyjątkowej ekspansji na rynku, która miała miejsce w okresie analizowanym, jako że udział w rynku

należący wcześniej do importerów, na których nałożono środki, został przejęty przez przywóz z Chin. Komisja stwierdziła, że miało to wpływ na ograniczenie pełnej poprawy sytuacji przemysłu unijnego oraz jego skłonności do inwestowania i podnoszenia zdolności produkcyjnych w odpowiedzi na ekspansję na rynku.

47 Rada, ze swej strony, potwierdziła w motywach 47–49 spornego rozporządzenia ocenę Komisji dotyczącą niekorzystnej sytuacji przemysłu unijnego na końcu okresu dochodzenia. W tym celu Rada stwierdziła w szczególności, że jakkolwiek szkoda wyrządzona przemysłowi unijnemu w okresie dochodzenia nie była istotna, przemysł ten, zważywszy na wysoki udział przywozu po cenach dumpingowych na rynku Unii, był mimo wszystko narażony na szkodliwy wpływ tego przywozu, a jego udziały w rynku zmniejszyły się o pięć punktów procentowych w badanym okresie.

48 Należy jednak zauważyć, że ocena Rady, zgodnie z którą nie nastąpiło pełne odrodzenie przemysłu unijnego po praktykach dumpingowych sprzed 2006 r., nie jest oparta na żadnej konkretnej okoliczności i w każdym razie nie może być oparta na wskaźnikach i czynnikach gospodarczych wymienionych w pkt 45 niniejszego wyroku, a które to wskaźniki i czynniki – wręcz przeciwnie – potwierdzają łącznie poprawę sytuacji przemysłu Unii w badanym okresie.

49 Po pierwsze, okoliczności, że udziały przemysłu unijnego w rynku zmniejszyły się o pięć punktów procentowych w badanym okresie, nie można brać pod uwagę w sposób oderwany. Należy bowiem również uwzględnić fakt, z jednej strony, że ten udział w rynku pozostał wysoki w okresie dochodzenia i wynosił 63,6% (motyw 75 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), a z drugiej strony, że wielkość sprzedaży i ceny sprzedaży tego przemysłu wzrosły w tym okresie (motywy 73 i 80 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych).

50 Po drugie, ocena Rady co do wpływu przywozu z ChRL na inwestycje przemysłu unijnego i możliwości rozwoju zdolności produkcyjnych tego przemysłu pozostaje w bezpośredniej sprzeczności z faktem, że inwestycje tego przemysłu wzrosły o około 185% w badanym okresie (motyw 85 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych).

51 Po trzecie, o ile Komisja stwierdziła, że w przypadku odwrócenia się tendencji gospodarczej przemysł unijny byłby narażony na ewentualne szkodliwe skutki dumpingowego przywozu (motyw 89 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), o tyle okoliczność ta w zakresie, w jakim pozwala wyłącznie na stwierdzenie, stosownie do okoliczności, niekorzystnej sytuacji w przyszłości, nie może służyć wykazaniu, że przemysł ten znajdował się w niekorzystnej sytuacji na końcu okresu dochodzenia.

52 W tych okolicznościach Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, potwierdzając wniosek Komisji, zgodnie z którym przemysł unijny znajdował się w niekorzystnej sytuacji na końcu okresu dochodzenia, gdyż wniosek ten nie został poparty danymi istotnymi dla sprawy.

W przedmiocie istnienia zagrożenia wystąpienia znacznej szkody na końcu okresu dochodzenia

53 W celu ustalenia istnienia na końcu okresu dochodzenia zagrożenia wystąpienia znacznej szkody dla przemysłu unijnego Rada w motywach 66–74 spornego rozporządzenia, powołując się w istocie na cztery czynniki, o których mowa w art. 3 ust. 9 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, zbadała zmiany wielkości przywozu po cenach dumpingowych, dostępność wolnych mocy produkcyjnych eksporterów, ceny przywozu z ChRL i poziom zapasów.

54 Co się tyczy w pierwszej kolejności zmiany wielkości przywozu po cenach dumpingowych, należy przypomnieć, że czynnik, o którym mowa w art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. a) rozporządzenia podstawowego, dotyczy występowania „znacznej stopy wzrostu przywozu towarów po cenach dumpingowych na rynek [Unii], wskazującej na możliwość znacznego wzrostu przywozu”.

55 Otóż ocenom Komisji zawartym w motywach 115 i 116 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którymi ogólna sytuacja rynku Unii nie miałaby „znacznego" wpływu na „zmiany wielkości" przywozu z ChRL, a presja ze strony tego przywozu na rynek Unii najprawdopodobniej „znacznie" wzrośnie, potwierdzonym przez Radę w motywach 66–68 spornego rozporządzenia, przeczą dane pochodzące z okresu następującego po okresie dochodzenia, które również zostały wzięte pod uwagę w tym rozporządzeniu.

56 W szczególności w motywie 52 spornego rozporządzenia Rada stwierdziła, że wielkość przywozu z ChRL w ujęciu bezwzględnym „znacząco obniżyła się", zmniejszając się, zgodnie tabelą zawartą w tym motywie, z 542 840 ton w okresie dochodzenia do 306 866 ton w okresie następującym po okresie dochodzenia.

57 Wprawdzie w motywie 68 spornego rozporządzenia Rada podkreśliła, że „[j]ak również wskazano w […] motywie 52, niezależnie od spadku chińskiego przywozu produktu objętego postępowaniem w ujęciu bezwzględnym, powiększył on nieznacznie swój udział w rynku w okresie następującym po [okresie dochodzenia]". Jednakże to „nieznaczne powiększenie", odpowiadające zaledwie 0,7% udziałów w rynku tego przywozu, nie pozwala samo w sobie na stwierdzenie, że znacząco wzrosła stopa przywozu towarów po cenach dumpingowych na rynek Unii, co wskazywałoby na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu przywozu. Ponadto, jak stwierdziła Rada w motywie 53 spornego rozporządzenia, udział w rynku przemysłu unijnego zmniejszył się wyłącznie o 0,1% między okresem dochodzenia a okresem następującym po okresie dochodzenia z 63,6% do 63,5%.

58 Należy w tym kontekście w świetle orzecznictwa Trybunału cytowanego w pkt 41 niniejszego wyroku podkreślić znaczenie danych pochodzących z okresu następującego po okresie dochodzenia w ramach analizy prospektywnej istnienia zagrożenia wystąpienia szkody, gdyż dane te mogą być wykorzystane dla potwierdzenia lub osłabienia prognoz znajdujących się w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych.

59 Tymczasem w niniejszym przypadku wskazane dane, przypomniane w pkt 56 i 57 niniejszego wyroku, nie potwierdzają znacznej stopy wzrostu przywozu towarów po cenach dumpingowych na rynek Unii, wskazującej na możliwość znacznego wzrostu przywozu w rozumieniu art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. a) rozporządzenia podstawowego.

60 Co się tyczy w drugiej kolejności wolnych mocy produkcyjnych u eksporterów, należy przypomnieć, że czynnik, o którym mowa w art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. b) rozporządzenia podstawowego, dotyczy „swobodnie kontrolowan[ego] lub nieuchronn[ego] znaczn[ego] wzrost[u] wydajności eksportera, wskazując[ego] na możliwość znacznego rozwoju wywozu towarów po cenach dumpingowych do [Unii], przy uwzględnieniu dostępności innych rynków wywozowych, mogących wchłonąć dodatkowy wywóz".

61 W niniejszym przypadku Komisja stwierdziła w motywie 118 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że „w okresie badanym chińscy eksporterzy byli coraz bardziej skłonni wywozić swoje towary, co znalazło przełożenie [na] znaczny […] wzro[st] wywozu w wartościach absolutnych". W motywie 119 tego rozporządzenia Komisja stwierdziła, po pierwsze, że „procentowy udział chińskiego wywozu do [Unii] (jako odsetek całkowitego […] eksportu z [ChRL]) znacznie wzrósł w okresie badanym", co potwierdzało, „że już podczas okresu badanego miało miejsce poważne przesunięcie w działalności wywozowej, a rola [Unii] znacznie wzrosła w ogólnej strategii rynkowej chińskich eksporterów", po drugie zaś, że „pozostałymi głównymi rynkami [były] Stany Zjednoczone (36%, w porównaniu z 31% w 2007 r.), Algieria (6%, w porównaniu z 2% w 2006 r.) i Korea Południowa (6%, w porównaniu z 3% w 2005 r.)".

62 Na tej podstawie Komisja stwierdziła, że można było oczekiwać, „że znaczna część nowo powstałych nadmiernych mocy produkcyjnych zostanie skierowana na rynek [europejski]" oraz że „wkrótce […] [nastąpi] zmniejszenie się niektórych z tych rynków, w szczególności rynku amerykańskiego", tak że „sprzedaż uwolniona z tych rynków [mogłaby] być łatwo przekierowana do [Unii]". Wnioski te zostały potwierdzone przez Radę w motywie 69–71 spornego rozporządzenia.

63 W związku z tym należy zauważyć jednak, że analiza dokonana w spornym rozporządzeniu dotycząca prawdopodobieństwa przesunięcia wywozu z ChRL na rynek Unii jest z dwóch względów niekompletna. Po pierwsze, analiza ta nie uwzględnia danych, które były jednak istotne dla wyjaśnienia wzrostu przywozu z ChRL do Unii. W szczególności sporne rozporządzenie nie powołało się na okoliczność, wskazaną w motywie 130 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że „istni[ała] wyraźna zbieżność w czasie pomiędzy szybkim wzrostem udziału chińskich produktów w rynku i równoczesnym znacznym spadkiem udziału w rynku przywozu z Rosji i Ukrainy, które były dla Chin bezpośrednimi konkurentami pod względem ceny", podczas gdy okoliczność ta była istotna dla wyjaśnienia, przynajmniej w części, procentowego wzrostu chińskiego wywozu do Unii w badanym okresie. Po drugie, sporne rozporządzenie nie uwzględniło możliwości wchłonięcia dodatkowego wywozu przez inne, określone rynki eksportowe. Tymczasem, jak wynika z danych wskazanych w pkt 61 niniejszego wyroku, w tym samym okresie poziomu wywozu na te rynki rósł.

64 W tym kontekście okoliczności faktyczne niniejszego przypadku nie pozwalają na stwierdzenie, że wystąpił czynnik, o którym mowa w art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. b) rozporządzenia podstawowego.

65 Co się tyczy w trzeciej kolejności ceny przywozu z ChRL, należy przypomnieć, że czynnik, o którym mowa w art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. c) rozporządzenia podstawowego, dotyczy „przyw[ozu, który] jest prowadzony w cenach mogących w znacznym stopniu spowodować obniżki cen lub zapobiec ich podwyżkom, które w innych warunkach miałby miejsce, oraz w cenach mogących zwiększyć popyt na dalszy przywóz".

66 W niniejszym przypadku w motywach 120 i 121 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja stwierdziła, po pierwsze, że ceny wywozu z ChRL w okresie badanym były znacznie niższe nie tylko od cen przemysłu unijnego, ale także od cen oferowanych przez podmioty z innych krajów, a po drugie, że nie było powodów, aby sądzić, że w otoczeniu gospodarczym charakteryzującym się znacznym spadkiem popytu pojawi się tendencja do wzrostu cen. W motywie 122 tego rozporządzenia Komisja podkreśliła, że ceny towarów przywożonych z ChRL wykazały pewien wzrost po okresie dochodzenia, a fakt ten odzwierciedla przede wszystkim wzrost cen niektórych ważnych surowców na całym świecie. W motywie 123 tego rozporządzenia Komisja stwierdziła, że negatywny wpływ „bardzo niskich cen" przywozu był dwojakiego rodzaju i oznaczał, po pierwsze, prawdopodobne przesunięcie w stronę przywozu po cenach dumpingowych, a po drugie, „spadek" zarówno wielkości sprzedaży, jak i cen oferowanych przez producentów unijnych oraz przez innych dostawców.

67 W spornym rozporządzeniu Rada stwierdziła, że po okresie dochodzenia ceny przywozu z różnych źródeł, w tym z ChRL, znacznie wzrosły, podobnie jak ceny przemysłu unijnego. Instytucja ta potwierdziła wnioski Komisji, przypomniane w poprzednim punkcie, stwierdzając w pkt 73 tego rozporządzenia, że analiza cenników przemysłu unijnego i cen porównywalnych produktów przywożonych z ChRL po okresie dochodzenia wykazała „zbieżność zmian cen".

68 Jednakże taka „zbieżność" zmian cen nie została potwierdzona danymi gospodarczymi pochodzącymi z okresu następującego po okresie dochodzenia, takimi jak dane zawarte w samym spornym rozporządzeniu. Z motywów 52 i 53 tego rozporządzenia wynika bowiem, po pierwsze, że różnica między cenami sprzedaży przemysłu unijnego a cenami sprzedaży przywozu z ChRL zmniejszyła się o około 10% między okresem dochodzenia a okresem następującym po okresie dochodzenia, z 40% w pierwszym z nich (476 EUR za tonę) do około 30% w drugim (448 EUR za tonę). Po drugie, podczas gdy w okresie następującym po okresie dochodzenia ceny przemysłu unijnego wzrosły o 18,7%, ceny chińskiego przywozu zwiększyły się o ponad 35%.

69 W każdym razie, zakładając nawet, że taka zbieżność zmian cen mogła zostać wykazana oraz że wzrost cen produktu objętego postępowaniem w okresie następującym po okresie dochodzenia mógł zostać wyjaśniony wzrostem cen surowców, okoliczności te nie mogą potwierdzać wniosków Komisji, zawartych w motywie 123 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych i potwierdzonych przez Radę w motywie 73 spornego rozporządzenia co do istnienia negatywnego wpływu „bardzo niskich" cen przywozu z ChRL na ceny i wielkość przemysłu unijnego.

70 Co się tyczy bowiem, po pierwsze, wpływu na ceny przemysłu unijnego, czynnikiem, o którym mowa w art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. c) rozporządzenia podstawowego, jest fakt, czy przywóz jest prowadzony w cenach mogących „w znacznym stopniu spowodować obniżki" cen stosowanych w Unii lub w znacznym stopniu „zapobiec ich podwyżkom". Otóż nic takiego nie wynika z danych pochodzących z okresu następującego po okresie dochodzenia, takich jak dane wskazane w pkt 56 i 57 niniejszego wyroku. Po drugie, co się tyczy negatywnego wpływu „bardzo niskich" cen na wielkość przemysłu unijnego, należy przypomnieć, że udział w rynku tego przemysłu w okresie następującym po okresie dochodzenia zmniejszył się jedynie o 0,1%, jak wynika z motywu 53 spornego rozporządzenia.

71 Z okoliczności faktycznych niniejszego przypadku nie wynika zatem, że można uznać, iż wystąpił czynnik, o którym mowa w art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. c) rozporządzenia podstawowego.

72 Co się tyczy w czwartej i ostatniej kolejności poziomu zapasów produktu objętego postępowaniem, który to czynnik został wyraźnie przewidziany w art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. d) rozporządzenia podstawowego jako istotny czynnik do celów ustalenia istnienia zagrożenia wystąpienia znacznej szkody dla przemysłu unijnego, w motywie 74 spornego rozporządzenia potwierdzono zawarty w motywie 124 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wniosek Komisji, zgodnie z którym czynnik ten nie ma „szczególnego znaczenia" dla analizy istnienia takiego zagrożenia, gdyż „normalnie zapasy utrzymywane są przez przedsiębiorstwa handlowe (dystrybutorów), a nie przez producentów", a „nie znaleziono dowodów na to, że miało miejsce gromadzenie zapasów do takiego stopnia, aby mogło to w najbliższej przyszłości istotnie wpłynąć na rynek".

73 Z powyższych uwag wynika, że Rada błędnie uznała w spornym rozporządzeniu, że przy uwzględnieniu czynników, o których mowa w art. 3 ust. 9 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, istniało zagrożenie wystąpienia znacznej szkody dla przemysłu unijnego, co oznacza, że Rada naruszyła również art. 3 ust. 9 akapit pierwszy tego rozporządzenia, zgodnie którym, po pierwsze, ustalenia zagrożenia wystąpienia znacznej szkody dla przemysłu unijnego dokonuje się na podstawie faktów, a nie tylko zarzutów, przypuszczeń bądź ewentualnych możliwości, a po drugie, zmiany okoliczności mogących spowodować sytuację, w której dumping doprowadziłby do powstania szkód, powinny być jednoznacznie przewidziane i nieuchronne.

74 Wniosku tego nie może podważyć żaden z argumentów przedstawionych przez Komisję i Radę w uwagach przedłożonych na podstawie art. 23 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

75 Komisja twierdzi w pierwszej kolejności, że wykładnia art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego zgodna z Porozumieniem antydumpingowym Światowej Organizacji Handlu (WTO) pozwoliłaby dojść do wniosku, że prawodawca Unii pozostawia organowi prowadzącemu dochodzenie antydumpingowe swobodny wybór co do czynnika lub czynników, wymienionych w tym przepisie, które posłużą do przyjęcia wniosku w przedmiocie istnienia zagrożenia wystąpienia znacznej szkody dla przemysłu unijnego, pod jednym warunkiem, że taki wniosek będzie przyjęty „na podstawie faktów, a nie tylko zarzutów, przypuszczeń bądź ewentualnych możliwości". Komisja dodaje, że należy zbadać istnienie zagrożenia wystąpienia szkody w świetle wszystkich istotnych okoliczności, a nie tylko czterech czynników, wymienionych w art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. W szczególności jej zdaniem, jakkolwiek czynnik dotyczący spadku popytu na rynku Unii, zbadany w motywach 91–111 i 126 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, nie jest wyraźnie wymieniony w tym przepisie, to ma on znaczenie do celów ustalenia zaistnienia zagrożenia wystąpienia znacznej szkody dla przemysłu Unii.

76 W tym zakresie należy stwierdzić, że poprzez ten argument Komisja dąży w rzeczywistości do podważenia ocen dokonanych przez Sąd w wyroku z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35), w sytuacji gdy wyrok ten, potwierdzony wyrokiem Trybunału z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), stał się prawomocny, a Komisja mogła zakwestionować go w trybie odwołania, czego nie uczyniła. Instytucja ta nie może zatem posłużyć się uwagami, które przedstawiła w ramach postępowania w trybie prejudycjalnym w przedmiocie oceny ważności, w celu pośredniego zakwestionowania tego wyroku Sądu. W rezultacie nie należy badać tych argumentów Komisji co do istoty.

77 W drugiej kolejności Rada i Komisja podnoszą, że rozporządzenie wykonawcze 2015/2272 oraz decyzja wykonawcza 2018/928 stwierdzają, po pierwsze, istnienie zagrożenia wystąpienia znacznej szkody dla przemysłu unijnego, a po drugie, że takie zagrożenie stanie się realne w razie stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia ze skutkiem erga omnes.

78 W tym względzie, z jednej strony, należy przypomnieć, że ocena ważności danego aktu, której przeprowadzenie należy do Trybunału w ramach odesłania prejudycjalnego, powinna zazwyczaj opierać się na sytuacji istniejącej w chwili przyjęcia tego aktu (wyrok z dnia 9 lipca 2020 r., Donex Shipping and Forwarding, C-104/19, EU:C:2020:539, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

79 Z drugiej strony, jak przypomniał Trybunał w wyroku z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209, pkt 71), istnienie zagrożenia wystąpienia znacznej szkody dla przemysłu unijnego powinno być ustalone w chwili przyjmowania środka antydumpingowego, która odpowiada w niniejszej sprawie dacie przyjęcia spornego rozporządzenia.

80 Wynika stąd, że przyjęcie zarówno rozporządzenia wykonawczego 2015/2272, jak i decyzji wykonawczej 2018/928, które miało miejsce po przyjęciu spornego rozporządzenia, nie może mieć wpływu na jego ważność.

81 Ponadto z tego rozporządzenia wykonawczego i tej decyzji wykonawczej nie można wywnioskować, że w dniu przyjęcia spornego rozporządzenia istniało zagrożenie wystąpienia znacznej szkody dla przemysłu unijnego.

82 W rezultacie w zakresie, w jakim, jak wynika z pkt 45–73 niniejszego wyroku, Rada, przyjmując sporne rozporządzenie, naruszyła przepisy art. 3 ust. 9 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, należy stwierdzić, że sporne rozporządzenie jest nieważne.

W przedmiocie kosztów

83 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Rozporządzenie Rady (WE) nr 926/2009 z dnia 24 września 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej jest nieważne.

Podpisy